

45 χρόνια Πολυτεχνείο: το φάντασμα της εξέγερσης στοιχειώνει τους φόβους τους και μας εμπνέει

Ανακοίνωση της πολιτικής οργάνωσης Κόκκινο Νήμα

Μπορεί να αγκομαχάει στις στροφές και τις ανηφόρες της Ιστορίας, αλλά δεν εξοστρακίστηκε ποτέ. Μπορεί οι δυνάμεις του συστήματος να επιχειρούν συστηματικά να διαστρέψουν το μήνυμά του («εξέγερση της νεολαίας για την αποκατάσταση της δημοκρατίας»), αλλά αυτό εξακολουθεί να στοιχειώνει τους χειρότερους φόβους τους. Μπορεί οι «εορταστικές εκδηλώσεις» να εκφυλίστηκαν και οι «φυσικοί κληρονόμοι» του μηνύματός του (οι δυνάμεις της Αριστεράς και των ριζοσπαστικών κινημάτων αντίστασης) να έχασαν το «δρόμο» και να συμβάλλουν σε έναν τέτοιο εκφυλισμό, κι όμως όχι μόνο αντέχει αλλά παραμένει αναντικατάστατο σαν ιστορική αναφορά, σαν «ταυτότητα», σαν πηγή έμπνευσης.

Όμως ποιο είναι το σημερινό του «νόημα»; Και πόσο παρόν είναι στη σημερινή ιστορική συγκυρία; Που η Αριστερά βιώνει τις συνέπειες μιας βαριάς ήττας, που ζούμε την ανάπαυλα ανάμεσα στην κρίση του 2008 και την επόμενη κρίση που προδιαγράφεται, που η αστική δημοκρατία και τα μεταπολεμικά «κοινωνικά συμβόλαια» παρακμάζουν και καταρρέουν ανεβάζοντας στην ιστορική σκηνή «τέρατα» σαν τον Τραμπ, τον Σαλβίνι, τον Μπολσονάρου και μετατοπίζοντας τις παραδοσιακές δυνάμεις της δεξιάς, του κέντρου και του σοσιαλφιλελευθερισμού (από τη Μέρκελ ως τον Μακρόν και από τον Μητσοτάκη ως τον Τσίπρα) σε πολιτικές «έκτακτης ανάγκης» (ακραία λιτότητα συνδυασμένη με επιδοματική πολιτική διαχείρισης «περιττών» πληθυσμών, «ήπιος» ή και καθόλου ήπιος εθνικισμός και ρατσισμός, κρατικός

αυταρχισμός);

Πόσος «χώρος» υπάρχει για την εξέγερση στην «εποχή των τεράτων»;

Η εξέγερση δεν έρχεται ποτέ σε προγραμματισμένο ραντεβού. Ταυτόχρονα όμως, δεν έρχεται ποτέ τυχαία. Προετοιμάζεται φανερά και υπόγεια, «προλογίζεται» από σκιρτήματα αγώνα και την εμφάνιση μειοψηφικών αγωνιστικών πρωτοποριών, ξεχειλίζει μέσα από τα ρήγματα που δημιουργούν η κρίση και οι αντιφάσεις του αντιπάλου. Ο μηχανισμός που την πυροδοτεί, είναι ο συνδυασμός «οι από κάτω δεν θέλουν και οι από πάνω δεν μπορούν».

Αυτός ο συνδυασμός δεν πρέπει να εξετάζεται επιφανειακά. Οι δυνάμεις του καπιταλισμού νίκησαν τα κινήματα αντίστασης και την Αριστερά στον προηγούμενο γύρο. Ο στρατηγός ρεφορμισμός με τα σχέδια και τις αυταπάτες «φιλολαϊκής» διαχείρισης του συστήματος, τους πρόσφερε όλα τα «όπλα» γι' αυτή τη νίκη, και η επαναστατική αριστερά πλήρωσε σκληρά τις αυταπάτες, τα λάθη και την αδυναμία της να εξασφαλίσει πρόγραμμα, ηγεσία και αγωνιστικό κορμό για να «εκτρέψει» τις εξελίξεις στο δρόμο της εξέγερσης και της ανατροπής.

Ωστόσο, ο καπιταλισμός δεν κατάφερε να ξορκίσει τους δικούς του δαίμονες. Οι ίδιοι οι αναλυτές και ιδεολόγοι του, προφητεύουν και ετοιμάζονται για την επόμενη κρίση, σε χρόνο όχι μακρινό αλλά στην επόμενη τριετία. Αναγνωρίζουν ότι η διαχείριση αυτής της κρίσης θα είναι πολύ δυσκολότερη σε σχέση με την προηγούμενη του 2008. Αναγνωρίζουν ότι θα είναι επίσης ανταγωνιστική ανάμεσα στις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, και διεκτραγωδούν τα πιθανότατα καταστροφικά αποτελέσματα. Τρέμουν τις συνέπειες από την όξυνση των αντιθέσεων που βάζει σε κρίση και κατάρρευση τις οικοδομημένες στα χρόνια ύστερα από τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο ισορροπίες ανάμεσα στις ισχυρές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Αυτοί είναι οι λόγοι που το ξεπέρασμα της κρίσης του 2008 –

ισχυρό, ασταθές και αδύναμο – εκλαμβάνεται -και είναι- ως μια ανάπαυλα μέχρι την επόμενη κρίση, η οποία διακρίνεται ήδη στο μεσοπρόθεσμο ορίζοντα. Και κινητοποιεί όλες τις δυνάμεις του συστήματος, που αντιλαμβάνονται ότι θα απαιτηθούν λύσεις «με τη φωτιά και το σίδερο». Όσοι επενδύουν στο να πέσει ο καπιταλισμός στα μαλακά ή και να αποφευχθεί μια τέτοια νέα κρίση (από τον Ομπάμα μέχρι τη Μέρκελ και τον Μακρόν) ομνύουν στην «παγκοσμιοποίηση» κρεμασμένοι από τα ρετάλια της. Οι πιο ρεαλιστές προετοιμάζονται για να «καθαρίσουν» με Τραμπ, Σαλβίνι και Μπολσονάρου, με ρατσιστική, εθνικιστική ή και φασίζουσα ακροδεξιά...

Οι «από πάνω» δεν μπορούν να ξορκίσουν με ένα πιο μακροπρόθεσμο και στιβαρό τρόπο την κρίση. Οι από κάτω, δεν θέλουν. Όμως φοβούνται και υπομένουν τα μαρτύρια» της λιτότητας, της φτώχειας και της ανεργίας μη βλέποντας κάποια διέξοδο. Μέχρι τη στιγμή που η ανάπαυλα θα τελειώσει, όλες οι αυταπάτες θα καταρρεύσουν και δεν θα αντέχουν πια...

Σύντομα η Ιστορία θα μας προσφέρει ξανά τη δυνατότητα για μάχες ενάντια στο σύστημα, για εξεγέρσεις ενάντιά του. Αν η επαναστατική αριστερά δεν ανασυγκροτηθεί κατεπειγόντως, αν δεν ξεπεράσει το συντομότερο το «πένθος» και τις διαλυτικές συνέπειες της ήττας εντοπίζοντας και διορθώνοντας πρώτα απ' όλα τα δικά της λάθη, αν δεν σηκώσει θαρραλέα τις δικές της σημαίες (ενάντια στον καπιταλισμό και τα «τέρατα» που γεννάει: την ακραία φτώχεια και λιτότητα, τον εθνικισμό, το ρατσισμό και τον πόλεμο, την ιμπεριαλιστική επιτροπεία και καταστολή, το αυταρχικό κράτος «έκτακτης ανάγκης» και την ακροδεξιά, τη μεσαιωνική αντίδραση των αντιδραστικών ιδεών του συστήματος περιλαμβανομένης της Εκκλησίας), αν δεν ανακτήσει την αυτοπεποίθηση ότι μπορεί να ηγηθεί των αγωνιζόμενων ή και εξεγερμένων μαζών, ακόμη και οι εξεγέρσεις θα είναι «τυφλές» και θα οδηγήσουν σε νέες ήττες. Μια τέτοια αποτυχία δεν είναι όμως αναπόφευκτη. Κατεπείγουσα ανασυγκρότηση της επαναστατικής αριστεράς και ενιαίο μέτωπο στις μάχες ενάντια στο σύστημα – αυτός είναι ο δρόμος της «γενικής προετοιμασίας» για τις

σκληρές συνθήκες και τις μεγάλες προκλήσεις του ταξικού αγώνα που έρχονται.

Προσυγκέντρωση: 3μμ πλ. Κλαυθμώνος

Νοέμβρης του 2018

Πολιτική οργάνωση

